

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 01 0 K 015142 20 Kž 6
Sarajevo, 03.12.2020. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Sonje Radošević kao predsjednice vijeća, Emira Neradina i Dragana Čorlije kao članova vijeća, uz učešće Živane Roić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog S. B., zbog krivičnih djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. i Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama kantonalnog tužitelja iz Bihaća i branitelja optuženog S. B., izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 015142 20 K od 01.07.2020. godine, nakon održane sjednice vijeća dana 03.12.2020. godine, kojoj su prisustvovali federalna tužiteljica Jasna Pećanac i optuženi S. B., a u odsutnosti uredno obaviještenog branitelja optuženog S. B. donio je sljedeću:

P R E S U D U

Žalba branitelja optuženog S. B. odbija se kao neosnovana, dok se žalba kantonalnog tužitelja iz Bihaća djelimično uvažava pa se presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 015242 20 K od 01.07.2020. godine preinačava u odluci o kazni tako da se optuženom S. B., za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH, za koje je tom presudom oglašen krivim, uz primjenu članova 42., 43. i 49. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina, a za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi članom 28. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, za koje je tom presudom također oglašen krivim, uz primjenu članova 42., 43. i 49. stav 1., zatim članova 28. stav 2., 50. tačka a) i 51. stav 1. tačka b) i Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine, pa se optuženi uz primjenu članova 54. stav 1. i stav 2. tačka b) KZ FBiH osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 14 (četnaest) godina, u koju kaznu mu se primjenom člana 57. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 15.08.2019. godine pa do stupanja na izdržavanje kazne.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

O B R A Z L O Ž E N J E

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 015242 20 K od 01.07.2020. godine optuženi S. B. je oglašen krivim da je počinio krivična djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. i Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28., sve u vezi sa članom 54. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), pa mu je, uz primjenu navedenih zakonskih odredbi kao i članova 42., 43. i 49. KZ FBiH, za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH, utvrđena kazna zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina, a uz primjenu članova 49. stav 1., 50. tačka a) i 51. stav 1. tačka b) u vezi sa članom 28. stav 2. KZ FBiH, za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine, nakon čega je na osnovu člana 54. stav 1. i stav 2. tačka b) KZ FBiH optuženi osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 13 (trinaest) godina. Na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH optuženom je u izrečenu kaznu uračunato vrijeme provedeno u pritvoru počev od 15.08.2019. godine pa do upućivanja na izdržavanje kazne zatvora, dok je na osnovu člana 78. stav 1. u vezi sa članom 71. tačka e) KZ FBiH optuženom izrečena sigurnosna mjera oduzimanja predmeta i to pištolja marke CZ M-70 serijskog broja C-12085, kalibra 7,65 mm i drvena palica obložena samoljepljivom trakom sa natpisom „O.“, za koje je određeno da će se po pravomoćnosti presude uništiti. Istom presudom su, na osnovu člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) oštećeni E. B., Š. K. i E. Ž. upućeni da imovinskopravni zahtjev ostvaruju u parničnom postupku, dok je na osnovu člana 202. stav 1. ZKP FBiH optuženi obavezan da nadoknadi troškove krivičnog postupka u iznosu od ... KM, kao i da plati paušal u iznosu od ... KM, sve u roku od 15 dana od pravomoćnosti presude.

Navedenu presudu su blagovremeno izjavljenim žalbama osporili kantonalni tužitelj iz Bihaća (kantonalni tužitelj) i branitelj optuženog S. B. – advokat A. S. iz B..

Kantonalni tužitelj je žalbu izjavio zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, sa prijedlogom da ovaj sud žalbu uvaži, pobijanu presudu preinači u pogledu odluke o kazni tako što će optuženom S. B., za krivično djelo počinjeno na štetu oštećenog V. B. utvrditi strožiju kaznu, a za krivično djelo počinjeno na štetu oštećenog E. B. utvrditi kaznu zatvora koja neće biti ublažena ispod zakonom propisanog minimuma, a zatim da optuženom izrekne jedinstvenu kaznu zatvora koja će biti srazmjerna težini počinjenih krivičnih djela, posljedicama izvršenih krivičnih djela, okolnostima počinjenja i stepenu krivične odgovornosti optuženog.

Branitelj optuženog je žalbu izjavio zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o kazni. U žalbi je sadržan prijedlog da ovaj sud žalbu uvaži, pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da pobijanu presudu preinači na način da optuženog oslobodi od optužbe.

Odgovor na žalbu kantonalnog tužitelja je dostavio branitelj optuženog, dok je odgovor na žalbu branitelja optuženog dostavio kantonalni tužitelj. Branitelj optuženog je u odgovoru na žalbu predložio da se žalba kantonalnog tužitelja odbije kao neosnovana, dok je kantonalni tužitelj u svom odgovoru na žalbu predložio da se žalba branitelja optuženog odbije kao neosnovana.

Federalna tužiteljica je u svom podnesku broj T01 0 KTŽ 0034046 20 od 05.10.2020. godine predložila da se žalba kantonalnog tužitelja uvaži, pobijana presuda preinači u odluci o kazni tako da se optuženom izrekne kazna zatvora u dužem trajanju, a da se žalba branitelja optuženog odbije kao neosnovana.

Na sjednici vijeća koja je, shodno odredbi člana 319. stav 3. ZKP FBiH, održana u odsustvu uredno obaviještenog branitelja optuženog S. B. (uz prethodno izjašnjenje optuženog da je saglasan da se sjednica vijeća održi iako njegov branitelj, inače uredno obaviješten, nije pristupio), federalna tužiteljica je ostala kod navoda i prijedloga iz ranije citiranog dopisa, dok je optuženi ostao kod navoda i prijedloga iz žalbe koju je izjavio njegov branitelj.

Ovaj sud je pobijanu presudu ispitao u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 321. ZKP FBiH, pa je nakon toga odlučio kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede:

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, branitelj optuženog u žalbi navodi da je prvostepeni sud pogrešno primijenio načelo in dubio pro reo iz člana 3. stav 2. ZKP FBiH, koje obavezuje sud da činjenice u pogledu kojih postoji sumnja cijeni u korist optuženog, što nije učinjeno u konkretnom slučaju. Naime, prema stavu branitelja, kada se iskazi svjedoka i izvedeni materijalni dokazi dovedu u međusobnu vezu, onda se može zaključiti da postoji sumnja u pogledu postojanja odlučnih činjenica koje čine obilježja krivičnih djela za koje je optuženi oglašen krivim, a koje se konkretno odnose na utvrđenje suda da optuženi nije postupao u nužnoj odbrani kada je u pitanju lišenje života oštećenog V. B. i na okolnost da je optuženi kritične prilike pucao i u pravcu oštećenog E. B.. S tim u vezi, kada je u pitanju fizički sukob između oštećenog V. B. i optuženog, branitelj ukazuje da svjedoci S. P., F. Š. i F. P. u svojim iskazima navode da je oštećeni V. B. tukao optuženog palicom i da tom prilikom niko nije pao na tlo, a to potvrđuju i povrede glave optuženog koje proizilaze iz nalaza i mišljenja vještaka patologa, što sve, po mišljenju branitelja, ukazuje da je optuženi postupao u nužnoj odbrani, kako je to tvrdila odbrana, odnosno da postoji sumnja u pogledu ove odlučne činjenice koju je sud trebao riješiti u korist optuženog. S druge strane, u odnosu na utvrđenje prvostepenog suda da se optuženi nakon pucanja u oštećenog V. B. okrenuo i ispalio nekoliko hitaca i u pravcu oštećenog E. B., u namjeri da ga usmrti, branitelj navodi da se takav zaključak zasniva samo na iskazu oštećenog E. B., koji je prilikom ispaljivanja hitaca bio okrenut leđima i u strahu izjavio da je optuženi pucao na njega, iako to nije mogao vidjeti, dok je svjedokinja F. L. izjavila da je optuženi tom prilikom pucao u zrak, što je prvostepeni sud zanemario, što sve ukazuje na sumnju u pogledu postojanja ove odlučne činjenice.

Ovi žalbeni prigovori nisu osnovani.

Odredba člana 3. stav 2. ZKP FBiH (princip *in dubio pro reo*) propisuje da sumnju u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog. Kada su u pitanju odlučne činjenice u odnosu na koje je, po stanovištu žalbe, u konkretnom slučaju trebalo primijeniti pomenuti princip, a radi se utvrđenjima suda da optuženi nije postupao u nužnoj odbrani kada je iz pištolja ispalio više hitaca u oštećenog V. B.. u namjeri da ga usmrti i da je nakon toga ispalio više hitaca i u pravcu oštećenog E. B., također u namjeri da ga usmrti, iz dokaza koji su u prvostepenoj presudi cijenjeni i po stanovištu ovog suda ne proizilazi sumnja u pogledu postojanja tih odlučnih činjenica, iz čega slijedi da u takvoj situaciji nije ni bilo mjesta primjeni načela *in dubio pro reo* prilikom njihovog utvrđivanja. Prema razlozima datim u obrazloženju pobijane presude, prvostepeni sud je utvrdio da u konkretnom slučaju nije postojao istovremeni ili direktno predstojeći protivpravni napad oštećenog V. B. na optuženog, što je, u smislu člana 26. stav 2. ZKP FBiH, pretpostavka za postojanje prava na nužnu odbranu. Naime, kada branitelj optuženog u žalbi osporava ovakva utvrđenja prvostepenog suda tvrdnjom da u pogledu ovih odlučnih činjenica postoji sumnja, on se poziva na iskaze svjedoka S. P., F. Š. i F. P., kao i nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke, tvrdeći da iz ovih dokaza proizilazi da je oštećeni V. B. tukao optuženog palicom, a da se optuženi samo branio, odnosno da ti dokazi izazivaju sumnju u pogledu dokazanosti činjenice da nije postojao istovremeni protivpravni napad na optuženog, koju je trebalo riješiti u korist optuženog. Međutim, prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude navodi da je ocjenom izvedenih dokaza utvrđeno da je optuženi, nakon verbalnog sukoba sa oštećenim E. B., iz vozila kojim se dovezao izvadio palicu oblijepljenu selotejp trakom i zamahujući istom krenuo da se fizički obračuna sa njim, pri čemu je oštećeni E. B. blokirao udarac palicom, a tada se u sukob uključio i oštećeni V. B. u namjeri da optuženom otme palicu, kojom prilikom dolazi do fizičkog obračuna između njih (o okolnostima samog obračuna detaljnije u okviru prigovora koji se tiču pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja) u kojem oni padaju na tlo i oštećeni V. B. optuženom otima pomenutu palicu, nakon čega prestaje fizički kontakt između optuženog i oštećenih. Nakon toga, oštećeni V. B.. odlazi do puta ispred kuće i svjedokinji M. P. zvanj D., inače susjedi koja je izašla na put da vidi šta se dešava, pokazuje palicu i govori da je njegov otac došao da ga tom palicom tuče, da bi za to vrijeme optuženi otišao do svog vozila i iz njega uzeo pištolj, okrenuo se prema oštećenom V. B. i ispalio više hitaca u njega. Ovakav slijed događaja je prvostepeni sud utvrdio na osnovu saglasnih iskaza svjedoka oštećenog E. B. i svjedoka očevidaca M. P. i S. P. sina S., pri čemu je, između ostalog, utvrdio da je od momenta oduzimanja palice optuženom od strane oštećenog V. B., kada je prestao njihov fizički obračun, pa do trenutka kada je optuženi pucao u oštećenog iz pištolja proteklo „relativno duže vrijeme“, pa imajući u vidu navedeno, prvostepeni sud zaključuje da nije bilo istovremenog protivpravnog napada na optuženog. Prihvatajući iznesene razloge prvostepenog suda, sa ovakvom ocjenom dokaza je saglasan i ovaj sud. Dokazi na koje se poziva žalba nisu doveli u sumnju ovakvu ocjenu dokaza. Naime, suprotno žalbenim navodima, svjedok S. P. sin S. nije izjavio da je oštećeni V. B. tukao optuženog S. B., nego da je on vidio da se „oni tuku“ i da je u toj tuči oštećeni V. B., između ostalog, udario optuženog, oteo mu štangu iz ruku i otišao prema

putu gdje je pokazivao štangom M. P., dok je optuženi rekao: „Sad ću ja tebi pokazati“ i otvorio vrata vozila iz kojeg je uzeo pištolj. Svjedok F. Š. je u svom iskazu naveo da on uopće nije vidio da li je došlo do fizičkog kontakta između optuženog i oštećenih, dok iskazu svjedokinje F. P. sud nije poklonio vjeru zbog niza kontradiktornosti, zbog toga što je u toku postupka mijenjala iskaz i nastojala da pogoduje optuženom kao svom vanbračnom suprugu, te što je njen iskaz suprotan saglasnim iskazima svjedoka oštećenog E. B., te svjedoka M. P. i S. P. sina S., koje je ocijenio vjerodostojnim. S druge strane, utvrđenje suda da je optuženi pucao iz pištolja i u pravcu oštećenog E. B. ne zasniva se samo na iskazu tog svjedoka, nego i na sa njim saglasnim iskazima svjedoka M. P. i S. P. sina S., u kojima ovi svjedoci potvrđuju da je optuženi ispalio nekoliko hitaca u pravcu oštećenog E. B. koji je bježao, a to potkrjepljuje i zapisnik o uviđaju od godine sa pratećom fotodokumentacijom, iz kojih dokaza je vidljivo da je jedan hitac iz pištolja završio u fasadi kuće i to u visini od 175 cm od tla (što navodi u svom iskazu i oštećeni E. B.), dakle u približnoj visini ljudskog tijela. Ti dokazi i po ocjeni ovog suda ne ostavljaju sumnju u pogledu dokazanosti navedene odlučne činjenice. S obzirom na navedeno, ne mogu se prihvatiti žalbeni navodi branitelja optuženog da je u pogledu ranije pomenutih činjenica koje se žalbom osporavaju ostala sumnja u njihovu dokazanost i da izvedeni dokazi nisu pružili pouzdan osnov sudu za izvođenje zaključak o dokazanosti pomenutih odlučnih činjenica, odnosno da je u takvoj situaciji sud trebao primjenom pravila in dubio pro reo iz člana 3. stava 2. ZKP FBiH izvesti zaključak da pomenute odlučne činjenice nisu dokazane. Iz navedenog slijedi da nije počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. vezi sa pomenutim članom 3. stav 2. ZKP FBiH na koju je ukazano žalbom branitelja optuženog.

Žalbeni prigovor da je prvostepeni sud povrijedio načelo zakonitosti s obzirom da tužiteljstvo nije van razumne sumnje dokazalo da je optuženi počinio krivično djelo za koje je oglašen krivim je ovaj sud ocijenio paušalnim, jer se u istom ne konkretizuje koje odredbe ZKP FBiH su povrijeđene, niti iz kojih razloga branitelj smatra da nije dokazano da je optuženi učinio krivična djela za koje je oglašen krivim, pa takav žalbeni prigovor nije mogao biti ni ispitan.

Bitnu povredu odredaba krivičnog postupka branitelj optuženog vidi i u tome što je prvostepeni sud odbio prijedlog odbrane da se provede dokaz vještačenjem po vještaku neuropsihijatru radi utvrđivanja da li je optuženi u vrijeme učinjenja krivičnog djela bio uračunljiv, odnosno smanjeno uračunljiv. S tim u vezi branitelj ukazuje da se prvostepeni sud pozvao na nedostatak medicinske dokumentacije o (psihijatrijskom) liječenju optuženog i činjenice da posjeduje dozvolu za držanje oružja i vozačku dozvolu, ali ističe da to nema veze sa mentalnim stanjem optuženog, da je nebitno psihičko stanje optuženog prije i poslije učinjenja djela, te da se, iako u konkretnom slučaju zaista nema medicinske dokumentacije o liječenju optuženog, vještačenje može provesti na osnovu pregleda optuženog i testova, a postoje i iskazi svjedoka koji će potvrditi da je optuženi bio napadnut od strane oštećenog V. B.. Odbijanjem prijedloga za psihijatrijsko vještačenje, prvostepeni sud je, po mišljenju branitelja, povrijedio pravo optuženog na odbranu i time počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Ni ovaj žalbeni prigovor nije osnovan.

Ovaj sud najprije ukazuje da pravo na odbranu može biti povrijeđeno odbijanjem prijedloga za provođenje određenog dokaza odbrane, ako pri tome sud ne navede razloge ili navede razloge koji nisu adekvatni i u vezi sa konkretnim prijedlogom koji se odbija. U konkretnom slučaju iz predmetnog spisa proizilazi da je branitelj optuženog na glavnom pretresu dana 03.06.2020. godine predložio da se provede dokaz vještačenjem po vještaku neuropsihijatru dr. N. M. radi utvrđivanja da li optuženi boluje od duševne bolesti, odnosno da li je u vrijeme izvršenja krivičnog djela postojala privremena duševna poremećenost i da li je, s obzirom na svoje sposobnosti, osobine ličnosti i okolnosti, mogao da shvati značaj svog djela i upravlja svojim postupcima. Prvostepeni sud je takav prijedlog branitelja odbio jer je našao da ne postoji sumnja da je uračunljivost optuženog u vrijeme izvršenja krivičnog djela bila isključena ili smanjena, kako to zahtijeva odredba člana 124. stav 1. ZKP FBiH da bi se odredilo psihijatrijsko vještačenje. Obrazlažući takvu odluku prvostepeni sud je ukazao da ne postoji medicinska dokumentacija o ranijem liječenju optuženog od neke bolesti u vezi sa njegovim psihičkim stanjem, da iz provedenih dokaza proizilazi da optuženi posjeduje dozvolu za držanje oružja i da je, kako navodi u svom iskazu u svojstvu svjedoka, dva puta tražio produženje takve dozvole i da je oba puta dobio ljekarsko uvjerenje da je psihofizički zdrav, kao i da je dva puta produžavao važenje vozačke dozvole, kada je također dobijao istovjetna ljekarska uvjerenja. Nadalje se u obrazloženju navodi da iz provedenih dokaza proizilazi da optuženi nije bio u alkoholiziranom stanju, da nije predlagano vještačenje radi utvrđivanja da li se optuženi eventualno nalazio u stanju jake razdraženosti, da u svom iskazu datom u svojstvu svjedoka optuženi „sasvim razložno iznosi odbranu i objašnjava kako se događaj po njegovoj verziji desio“, te u konačnom da iz iskaza optuženog datog u svojstvu svjedoka ne proizilaze okolnosti koje bi ukazale na postojanje sumnje u njegovu uračunljivost. Iz navedenog slijedi da je prvostepeni sud za odbijanje navedenog prijedloga odbrane dao sasvim jasne i određene razloge, koji stoje u vezi sa konkretnim prijedlogom branitelja, a koji žalbom branitelja optuženog nisu dovedeni u sumnju. Pri tome ovaj sud nalazi neosnovanim žalbeni navod da za predmetnu odluku nije bitno „psihičko stanje optuženog“ koje je „postojalo prije i poslije izvršenja krivičnog djela“, jer je prvostepeni sud, kako to proizilazi iz obrazloženja, zaključio da okolnosti koje bi ukazale na sumnju da je isključena ili smanjena uračunljivost optuženog ne postoje kako prije i poslije, tako ni u vrijeme izvršenja krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim (iz iskaza optuženog datog u svojstvu svjedoka ne proizilaze okolnosti koje bi dovele u sumnju njegovu uračunljivost u vrijeme izvršenja krivičnog djela). Na postojanje sumnje u uračunljivost optuženog ne ukazuje ni okolnost na koju se poziva žalba - da je izvršenju krivičnog djela prethodio fizički sukob između optuženog i oštećenog. Taj sukob je, kako to proizilazi iz saglasnih iskaza svjedoka E. B., M. P. i S. P., započeo optuženi, a ne oštećeni, kako se to pogrešno navodi u žalbi. Uz navedeno je bitno istaći da je nepostojanje medicinske dokumentacije o ranijem liječenju optuženog (u vezi njegovog psihičkog zdravlja), uz ostale navedene okolnosti, prvostepeni sud razmatrao u kontekstu ocjene postojanja sumnje u pogledu njegove uračunljivosti u smislu člana 124. stav 1. ZKP FBiH, a ne u smislu nepostojanja podloge za vještačenje, odnosno nemogućnosti provođenja vještačenja, na što ukazuje žalba branitelja optuženog, ističući da se vještačenje može provesti i na temelju

neuropsihijatrijskog pregleda optuženog, što, očito, ni za prvostepeni sud nije bilo upitno. Stoga, imajući u vidu da prethodno navedeni razlozi prvostepenog suda žalbenim navodima branitelja optuženog nisu dovedeni u sumnju, dok, sa druge strane, žalba ne ukazuje na neke druge konkretne okolnosti u vezi sa prijedlogom za vještačenje koje je prvostepeni sud propustio da cijeni, a koje bi, eventualno, ukazale na postojanje sumnje u pogledu uračunljivosti optuženog, ovaj sud je stava da odbijanjem predloženog vještačenja prvostepeni sud u konkretnom slučaju nije povrijedio pravo optuženog na odbranu, odnosno da time nije počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH, na koju žalba ukazuje.

Branitelj optuženog u žalbi dalje navodi da je prvostepeni sud povrijedio i odredbu člana 296. ZKP FBiH jer nije savjesno i brižljivo cijenio svaki dokaz posebno i sve dokaze zajedno, odnosno jer je cijenio samo dijelove iskaza svjedoka koji ne idu u prilog optuženom, a izbacio dijelove iskaza svjedoka i vještaka koji mu idu u prilog. Međutim, kako se u žalbi ne precizira koje iskaze svjedoka i vještaka je prvostepeni sudu propustio da cijeni savjesno i u vezi sa drugim dokazima, ovaj žalbeni prigovor, kao paušalan, nije mogao biti ni ispitan.

Osporavajući pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja branitelj optuženog navodi da je pogrešan zaključak prvostepenog suda da oštećeni V. B. nije udarao optuženog palicom, ističući da je iskaz svjedoka oštećenog E. B., kojem je sud poklonio vjeru, u suprotnosti sa iskazima svjedoka S. P. sina S., F. Š. i F. P.. Osim toga, prvostepeni sud je, kako se dalje u žalbi navodi, pogrešno zaključio da su povrede glave optuženog mogle nastati padom na nasip od krupnog kamena, jer iz nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke proizilazi da su te povrede kod optuženog nanesene isključivo tupim mehaničkim predmetom i da su to „odbrambene povrede“. Pomenuti vještak je, kako se dalje u žalbi navodi, također izjavio da ustrijelna rana u predjelu vrata oštećenog V. B. ide odozdo prema gore (ispod brade) i da se optuženi u tom trenutku vjerovatno nalazio u sagnutom položaju, što, po mišljenju branitelja, potvrđuje navode odbrane da je optuženi bio napadnut i oboren na tlo od strane oštećenog V. B. i da je prilikom podizanja sa tla izvadio pištolj iz pojasa i ispalio par hitaca u njega.

Ovi žalbeni prigovori nisu doveli u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi.

Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud, ocjenom izvedenih dokaza, utvrdio da je usmrćenju oštećenog V. B. prethodio verbalni i fizički sukob između optuženog S. B. i njegovih sinova E. i V. B.. Međutim, prvostepeni sud nije prihvatio dokazanom tezu odbrane da je fizički sukob započeo oštećeni V. B. tako što je napao optuženog i udarajući oborio ga na tlo, da bi u toj situaciji optuženi izvadio pištolj i ispalio više hitaca u oštećenog V. B., što bi ukazivalo na postupanje optuženog u nužnoj odbrani. Naprotiv, prvostepeni sud je našao utvrđenim da u toku nespornog verbalnog sukoba između optuženog i njegovog sina oštećenog E. B., optuženi iz vozila marke „Golf“ kojim se dovezao pred kuću u kojoj su živjeli oštećeni, uzeo drvenu palicu dužine oko 1 m, oblijepljenu samoljepljivom trakom i zamahujući istom pokušao udariti oštećenog E. B.,

koji je, kako navodi u svom iskazu, odbio udarac palicom, kada se u sukob umiješao i oštećeni V. B. u namjeri da otme palicu od optuženog, da bi prilikom „otimanja“ između optuženog i oštećenog V. B. došlo do pada obojice na tlo (nasip od krupnog kamena), usljed čega su zadobili povrede koje u svom nalazu navodi vještak medicinske struke (optuženi zadobio ogrebotine u predjelu leđa a oštećeni V. B. u predjelu lijeve noge, za koje vještak navodi da su mogle nastati povlačenjem i oslanjanjem na tvrdu podlogu). Prilikom tog pada oštećeni V. B. je, kako je dalje utvrdio prvostepeni sud, oduzeo palicu optuženom, kada i prestaje fizički sukob između njih, a oštećeni V. B. se udaljio prema ulici gdje je stajala njihova susjeda M. P., kojoj je pokazivao palicu i govorio: „Dino vidi sa čime je otac došao da nas tuče“. Da je verbalni sukob između optuženog i oštećenih (uzrokovan ranijim nesuglasticama u vezi imovine) prerastao u fizički sukob na opisani način, prvostepeni sud je utvrdio na osnovu iskaza svjedoka oštećenog E. B.. Njegov iskaz, suprotno žalbenim navodima, nije u suprotnosti sa iskazima svjedoka S. P. sina S. i F. Š., nego samo sa iskazom svjedokinje F. P., kojem sud nije poklonio vjeru. Naime, kada je u pitanju iskaz svjedoka S. P. sin S., isti nije vidio sami početak fizičkog sukoba, nego je čuo svađu i prišao mjestu događaja kada je vidio da optuženi i oštećeni V. B. „jedan drugog guraju“ i „tuku se šakama i štangom“, da bi nakon toga pali i kod optuženog je primjetio krv na glavi, da bi tu štangu, koju je u rukama prvo imao optuženi, od njega oduzeo oštećeni V. B. i udaljio se prema putu gdje je štangu, odnosno palicu pokazao majci od svjedoka M. P.. Ni iskaz svjedoka F. Š. nije u suprotnosti sa iskazom svjedoka oštećenog E. B., jer je taj svjedok izjavio da je iz svoje kuće čuo svađu i sa balkona vidio optuženog i oštećene, te u jednom momentu je vidio da oštećeni V. B. u ruci drži neku „paliju“ i čuo pucnje, a kada je došao do mjesta događaja oštećeni V. B. je ležao na tlu. Dakle oba pomenuta iskaza su sadržinski u saglasnosti sa iskazom oštećenog E. B. i suprotno žalbenim navodima isti ne potkrjepljuju tvrdnju da je oštećeni V. B. napao optuženog udarajući ga palicom i da je takav napad trajao i kada je optuženi posegnuo za pištoljem iz kojeg je ispalio nekoliko hitaca u oštećenog V. B..

Kada je u pitanju osporavanje zaključka prvostepenog suda da je povredu u vidu nagnječine i ogrebotine desne tjemene regije glave optuženi zadobio padom na nasip od krupnog pijeska, ovaj sud nalazi da se pravilno u žalbi ukazuje da je vještak dr. Dž. D. prilikom ispitivanja na glavnom pretresu izjavio da je ova povreda mogla nastati djelovanjem tupine zamahnutog mehaničkog oruđa, a padom na tlo samo ako je optuženi pao na glavu, što u svojim iskazima nisu tvrdili svjedok oštećeni E. B., niti svjedok S. P. sin S., kao očevici predmetnog događaja. Međutim i kada bi se prihvatila dokazanom, ova okolnost nema značaj koji joj branitelj nastoji dati u žalbi, odnosno ne dovodi u sumnju utvrđenje prvostepenog suda da optuženi nije bio napadnut od strane oštećenog V. B. u trenutku kada posegnuo za pištoljem i pucao u istog, s obzirom da je utvrđeno da je fizički sukob između njih dvojice prestao značajan period vremena prije toga. Naime, kako je to već ranije pomenuto, iz iskaza svjedoka oštećenog E. B. i svjedoka S. P. sina S., a također i njima saglasnog iskaza svjedoka M. P., slijedi da je izvršenju krivičnog djela na štetu oštećenog V. B. prethodio prvo verbalni, a zatim i fizički sukob između oštećenih sa optuženim, u kojem su oštećeni V. B. i optuženi otimajući se za palicu razmijenili nekoliko udaraca. Dalje iz ovih dokaza proizilazi da nakon pada na tlo optuženog i oštećenog V. B., kojom prilikom oštećeni V. B. oduzima palicu od optuženog, istog momenta dolazi do prekida

fizičkog sukoba, jer uzimajući palicu oštećeni V. B. se udaljava prema putu na kojem se nalazila M. P., prilazi istoj i sa njom razmjenjuje par riječi govoreći joj: „Vidi D. šta je babo donio da nas tuče“, na što mu ona odgovara: „Hajde V. pusti to...“. Sva tri pomenuta iskaza saglasno potvrđuju da je za to vrijeme optuženi došao do svog vozila koje je tu bilo parkirano, pri čemu svjedok S. P. sin S. naglašava da je prije otvaranja vrata vozila rekao oštećenom V. B.: „Sad ću ja tebi pokazati“, zatim iz vozila uzeo pištolj i idući prema oštećenom V. B. u pravcu istog ispalio pet metaka, od kojih su ga tri pogodila, nakon čega je oštećeni V. B. pao na tlo ispred optuženog i usljed zadobivenih ustrijelnih rana i iskrvarenja vrlo brzo je nastupio smrtni ishod za njega, a optuženi uzeo palicu i nekoliko puta udario u tijelo oštećenog V. B.. Iskazi tri ranije pomenuta svjedoka kojima je prvostepeni sud poklonio vjeru žalbom branitelja optuženog nisu dovedeni u sumnju, prvenstveno iz razloga što su kao očevici na uvjerljiv način i u bitnom elementima istovjetno, svako u okviru onoga što je opazio s obzirom na svoju poziciju, opisali predmetne događaje, a posebno imajući u vidu da su svjedoci S. P. sin S. i M. P. susjedi koji su se zatekli na licu mjesta i koji, i po ocjeni ovog suda, nemaju nikakav interes da neistinito svjedoče. Iskazima ovih svjedoka je suprotan jedino iskaz svjedokinje F. P., inače vanbračne supruge od optuženog koja je bila prisutna na licu mjesta i koja je tvrdila da je oštećeni V. B. napao i optuženog i nju, da je optuženog udario možda i „hiljadu puta“ sa palicom, da je ona znala da optuženi ima pištolj ali nije znala da je kod njega i da ja ona tada, kako navodi „kroz san“ čula pucanj i znala da je optuženi pucao u oštećenog V. B.. Ovakav iskaz svjedokinje F. P. ne samo da je suprotan iskazima ranije pomenutih svjedoka kojima je prvostepeni sud poklonio vjeru, nego nije u skladu ni sa nalazom i mišljenjem vještaka sudske medicine u pogledu povreda koje je optuženi kritične prilike zadobio (po nalazu i mišljenju pomenutog vještaka optuženi zadobio četiri povrede, dok svjedokinja izjavljuje da je oštećeni udario optuženog „možda i hiljadu puta“), sadrži kontradiktornosti (svjedokinja najprije navodi da je sve mogla vidjeti jer odlično vidi, a zatim potvrđuje da umjesto desnog oka ima očnu protezu, a da i na lijevo oko slabije vidi), zbog čega njen iskaz ne može dovesti u pitanje utvrđenje prvostepenog suda da je fizički sukob sa oštećenim prestao kada je oštećeni V. B. oteo palicu od optuženog i udaljio se prema putu na kojem je stajala M. P.. Stoga je pravilan zaključak prvostepenog suda da je od prestanka sukoba proteklo izvjesno vrijeme i da u trenutku kada optuženi uzima pištolj iz vozila i idući prema oštećenom ispaljuje hlice u pravcu njega ne postoji nikakav (istovremeni i protivpravni) napad na optuženog.

Nadalje, žalbeni navodi da prema nalazu i mišljenju vještaka dr. Dž. D. ustrijelna rana kod oštećenog V. B. u predjelu vrata ide odozdo prema gore (ispod brade) i da to potvrđuje navode odbrane da je optuženi, nakon što je oboren na tlo, prilikom podizanja izvadio pištolj iz pojasa i pucao u pravcu oštećenog V. B., nisu mogli biti prihvaćeni. Naime, kada je u pitanju pravac ustrijelnih rana i na osnovu toga izvođenje eventualnih zaključka o položaju povrijedioca i povrijeđenog, bitno je ukazati da je vještak dr. Dž. D. samo zaključio da je putanja hica kod ustrijelne rane u predjelu vrata bila odozdo koso prema gore, ali nije se mogao izjasniti o položaju osobe koja ispaljuje hitac i oštećenog, jer je u odnosu na drugu ustrijelnu ranu u predjelu lijevog plućnog krila situacija bila obrnuta, tj. putanja ustrijelne rane ide odozgo koso ka dole, iz čega je vještak izveo zaključak da se položaj tijela oštećenog mijenjao, pri čemu nije mogao navesti redoslijed ustrijelnih rana. Iz

navedenog slijedi da se na osnovu pomenute ustrijelne rane ne može izvesti zaključak koji prema stavu žalbe potvrđuje tezu odbrane da se optuženi kritične prilike branio od napada oštećenog.

Neosnovanim je ocijenjen i žalbeni navod da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio da su neutemeljeni navodi svjedoka F. P. i optuženog u svojstvu svjedoka da je oštećeni V. B. kritične prilike udario optuženog u predjelu usta. Ovo iz razloga što su u nalazu ZU DZ C. od godine, na koji se žalba poziva, konstatovani samo tragovi krvarenja u usnoj šupljini (navodno od ugriza za jezik), ali ne i povreda, slijedom čega ni vještak dr. Dž. D. u svom nalazu i mišljenju nije konstatovao postojanje povrede u tom dijelu tijela.

Utvrđenje prvostepenog suda da je optuženi S. B., nakon što je pucao u pravcu oštećenog V. B. i nakon što je ovaj pao na tlo, ispalio i nekoliko hitaca u pravcu oštećenog E. B., branitelj optuženog nastoji dovesti u sumnju pozivanjem na iskaz svjedoka F. L., koja je, kako tvrdi branitelj, izjavila da je optuženi tom prilikom pucao u zrak, a ne u oštećenog E. B..

Ovaj žalbeni prigovor nije doveo u pitanje pravilnost pobijane presude.

Naime, iz predmetnog spisa proizilazi da je svjedokinja F. L., koja je u vrijeme izvršenja krivičnog djela stanovala u blizini kuće oštećenih i kritične prilike se zatekla na putu u trgovinu, prilikom ispitivanja na glavnom pretresu izjavila da je vidjela jednu stariju osobu kako puca u drugu osobu koja je pala, a zatim ta starija osoba nekoj trećoj osobi, koju ona nije vidjela, viče: „Dođi i ti vamo“ i ispaljuje još tri ili četiri hica u zrak. Međutim, u iskazu iz istrage, koji joj je kantonalni tužitelj prezentovao prilikom ispitivanja, svjedokinja je izjavila da ona od straha nije vidjela tačno prema kome ta starija osoba puca. Nadalje, nasuprot tvrdnji ove svjedokinje da je starija osoba (nesporno je da je to bio optuženi), nakon što je prva osoba pala, pucala u zrak, a ne u treću osobu (tj. oštećenog E. B.), stoji iskaz svjedoka oštećenog E. B., koji je, kako izjavljuje tom prilikom bježao i bio leđima okrenut optuženom, ali tvrdi da je optuženi pucao u njega, da je on čuo pucnjeve i da je vidio da je jedno zrno završilo u fasadi kuće i oštetilo je upravo na putanji gdje je on bio. Njegove tvrdnje o oštećenju fasade kuće su potkrijepljene zapisnikom o uviđaju od 15.08.2019. godine i pratećom fotodokumentacijom na kojima je konstatovano i fotografisano oštećenje fasade koje odgovara zrnu metka, i to 0,5 m od lijevog ćoška kuće (gledajući sa puta), u visini od 1,75 m, što po mišljenju prvostepenog suda ukazuje da je optuženi ciljao gornji dio tijela oštećenog. Ove dokaze također potkrjepljuju i saglasni iskazi svjedoka očevidaca S. P. sina S. i M. P. koji su u svojim iskazima dosljedno i uvjerljivo izjavili da je optuženi, nakon što je palicom nekoliko puta udario u tijelo oštećenog V. B. koje je ležalo na tlu, okrenuo se prema oštećenom E. B. i u njegovom pravcu ispalio tri hica. Osim toga i iskaz svjedoka S. P. sina B. posredno potkrjepljuje tačnost ovih dokaza, s obzirom da ovaj svjedok u svom iskazu prenosi svoja saznanja od svoje supruge M., koja mu je odmah nakon događaja rekla da je, između ostalog, optuženi pucao i u oštećenog E. B. koji je pobjegao u njihovu kuću. S obzirom da su prethodno navedeni dokazi saglasni, te da su potkrijepljeni i dokazima objektivne prirode (zapisnik o uviđaju), ovaj sud nalazi da dio iskaza svjedokinje F. L. sa glavnog pretresa u kojem je

izjavila da je stariji čovjek ispalio tri ili četiri hica u zrak govoreći trećoj osobi: „Dođi i ti vamo“, nije doveo u sumnju pravilnost utvrđenja prvostepenog suda da je optuženi kritične prilike ispalio hica i u pravcu oštećenog E. B..

Branitelj optuženog u žalbi navodi da je pogrešnom interpretacijom iskaza optuženog datog u svojstvu svjedoka u dijelu u kojem je izjavio da bi ispalio i 1000 metaka da ih je kritične prilike imao, prvostepeni sud izveo pogrešne zaključke. Međutim, kako se u žalbi ne navodi o kojim se zaključcima radi, takav prigovor zbog njegove paušalnosti nije mogao biti ispitan.

Neosnovanim je ocijenjen i žalbeni navod da su iskaz svjedoka oštećenog E. B. i nalaz i mišljenje mehanoskopskog vještačenja u međusobnoj suprotnosti kada je u pitanju utvrđenje udaljenosti sa koje je optuženi pucao u oštećenog V. B.. Naime, branitelj ukazuje da je svjedok oštećeni E. B. u svom iskazu izjavio da je optuženi pucao u oštećenog V. B. sa udaljenosti od 4-5 metara i nalazi da je to u suprotnosti sa nalazom i mišljenjem mehanoskopskog vještačenja u kojem je vještak A. Č. konstatovao da su kod probojnog oštećenja na maici stradalog V. B. usta cijevi bila prislonjena u momentu pucanja. Međutim, branitelj pri tome propušta da u potpunosti interpretira iskaz svjedoka oštećenog E. B., koji je izjavio da je optuženi bio udaljen oko 4-5 m od oštećenog V. B. kada je počeo pucati prema njemu i dalje navodi da je „koračao i pucao“ tako da je prišao V. koji mu je, kada je ispalio posljednji, tj. peti hitac, pao pred noge. S druge strane, vještak za mehanoskopska i balistička vještačenja A. Č. je u svom nalazu i mišljenju konstatovao da jedno probojno oštećenje na maici stradalog V. B. ukazuje da su usta cijevi bila prislonjena u momentu pucanja, dok su usta cijevi u odnosu na ostala oštećenja bila udaljena preko 80 cm, što upravo odgovara tvrdnji svjedoka E. B. da je optuženi pucao i išao prema oštećenom V. B., tj. da se smanjivala razdaljina između njih, da bi mu na kraju oštećeni V. B. pao pred noge. S obzirom na navedeno, osporavana utvrđenja prvostepenog suda u pogledu razdaljine između optuženog i oštećenog V. B. u momentu ispaljivanja hitaca nisu dovedena u sumnju ovakvim žalbenim navodima branitelja optuženog.

Ni žalbeni navodi da nije dokazano da je optuženi iz svoga vozila izvadio drvenu palicu nisu osnovani. Prema razlozima datim u prvostepenoj presudi, sud je ocjenom iskaza svjedoka oštećenog E. B. i svjedoka S. P. sina S. i M. P. utvrdio da je optuženi u toku verbalne prepirke sa oštećenim E. B., iz svoga vozila izvadio drvenu palicu oblijepljenu selotejpom i zamahujući istom krenuo prema oštećenom E. B. koji je odbio udarac, kada se umiješao i oštećeni V. B. u fizički sukob sa optuženim u nastojanju da mu otme palicu. Ovakav slijed događaja proizilazi prije svega iz iskaza svjedoka oštećenog E. B., dok svjedok S. P. sin S., izjavljuje da on nije vidio početak fizičkog sukoba, nego da on čuje galamu i dolazi da vidi šta se dešava, gdje zatiče optuženog i oštećenog V. B. kako se guraju i tuku šakama i štangom, pri čemu je štangu držao optuženi, ali mu je istu oduzeo oštećeni V. B., koji se tada udaljava i prilazi S. majci M. P. zvanoj D., koja je zajedno sa S. došla da vidi šta se dešava i istoj govori: „Vidi D. sa čim je moj otac došao da mene tuče“ pokazujući joj palicu. I svjedok M. P. u svome iskazu potvrđuje da je oštećeni V. B. njoj prišao i obratio joj se prethodno pomenutim riječima, na što mu je ona odgovorila: „Hajde V. pusti to“. Dakle, iskaz svjedoka oštećenog E. B. (da je optuženi palicu izvadio iz vozila i

sa istom pokušao da ga udari kada se umiješao i oštećeni V. B. koji je optuženom oteo palicu), djelimično je potvrđen iskazom svjedoka S. P. (ovaj svjedok vidi da je palicu držao optuženi i da mu je istu oduzeo oštećeni V. B.). Osim toga, oba pomenuta svjedoka, kao i svjedokinja M. P., saglasno izjavljuju da je oštećeni V. B., nakon što je od optuženog oteo palicu, prišao M. P., pokazao joj palicu i obratio joj se riječima: „Vidi D. sa čim je moj otac došao da mene ubije“, koja okolnost (s obzirom na korištenu formulaciju) upravo ukazuje da je u pitanju palica od optuženog sa kojom je ovaj došao i što također govori u prilog tačnosti iskaza svjedoka oštećenog E. B.. Takav zaključak je dodatno potkrijepljen i nalazom i mišljenjem DNK vještačenja u kojem se navodi da je optuženi S. B. najvjerovatnije donor biološkog traga pronađenog na brisu cijele površine palice oblijepljene samoljepljivom trakom „O.“. Stoga okolnost da je optuženi kritične prilike kod sebe imao pištolj, u kom u slučaju mu je, po mišljenju branitelja, palica bila nepotrebna, nema značaj koji joj branitelj nastoji dati u žalbi i ne dovodi u pitanje pravilnost osporenog utvrđenja prvostepenog suda.

Imajući u vidu da je ovaj sud našao pravilnim utvrđenje prvostepenog suda da je optuženi S. B. započeo fizički sukob (protivpravni napad) sa oštećenim E. B., u koji se, s ciljem da ga zaštititi umiješao i V. B., kao i utvrđenje prvostepenog suda da je i takav fizički sukob prestao kada je oštećeni V. B. od optuženog oteo palicu i otišao prema M. P. kojoj je istu pokazivao (o čemu su prethodno dati detaljni razlozi), neosnovanim su ocijenjeni žalbeni prigovori branitelja optuženog da je u konkretnom slučaju prvostepeni sud povrijedio odredbu člana 26. stav 2. KZ FBiH, odnosno da je pogrešan stav prvostepenog suda da optuženi u konkretnom slučaju nije postupao u nužnoj odbrani, niti u prekoračenju granica nužne odbrane. Ovo iz razloga što je, s jedne strane, utvrđeno da je optuženi započeo fizički sukob pa mu stoga ne pripada pravo na nužnu odbranu, dok sa druge strane, nezavisno od prethodno pomenute okolnosti, nema ni uvjeta istovremenosti napada i odbrane (ukoliko bi se i prihvatilo da se optuženi branio) jer je utvrđeno da je i takav fizički sukob između optuženog i oštećenog V. B. prestao i da je do momenta kada optuženi uzima pištolj iz vozila i ispaljuje hice prema oštećenom V. B., protekao značajan period vremena (u kojem je oštećeni otišao do susjede M. P. koja je izašla da vidi šta se dešava, pokazao joj palicu koju je oteo od optuženog i sa njom razmijenio par riječi, za koje vrijeme je optuženi prišao svom vozilu, iz njega uzeo pištolj, okrenuo se i ispalio hice u pravcu oštećenog). S obzirom na navedeno neosnovanim su ocijenjeni žalbeni prigovori branitelja optuženog kojima ukazuje da je prvostepeni sud u konkretnom slučaju pogrešno primijenio odredbu 26. KZ FBiH.

Osporavajući odluku o kazni koja je izrečena optuženom za predmetna krivična djela, kantonalni tužitelj u žalbi navodi da izrečena kazna nije adekvatna u konkretnom slučaju. U tom smislu kantonalni tužitelj ukazuje da prvostepeni sud nije uzeo u obzir da je optuženi krivična djela za koja je oglašen krivim počinio sa direktnim umišljajem, da nije cijenio težinu krivičnih djela budući da je jedno lice usmrtio, a drugo pokušao usmrtiti, da je predmetna krivična djela počinio prema najbližim srodnicima – sinovima, da je motiv za počinjenje tih krivičnih djela pohlepa prema imovini, da je kritične prilike optuženi sa sobom donio pištolj kada je došao pred porodičnu kuću u kojoj su živjeli oštećeni i u dvorištu u sred bijela dana i naočigled susjeda počinio predmetna krivična djela, te da je

prišao svom sinu V. koji je ležao mrtav i letvom mu zadao još nekoliko udaraca. S druge strane, stav je kantonalnog tužitelja da je prvostepeni sud dao prevelik značaj olakšavajućim okolnostima, pa s obzirom na navedeno, kantonalni tužitelj smatra da optuženom treba izreći strožiju kaznu za izvršenje krivičnog djela na štetu stradalog V. B., a da u odnosu na krivično djelo počinjeno na štetu oštećenog E. B. nije bilo uvjeta za ublažavanje kazne ispod granice propisanog minimuma.

Pravilnost odluke o kazni je osporio i branitelj optuženog, ističući da je prvostepeni sud cijenio kao otežavajuću okolnost da je optuženi pri izvršenju krivičnog djela ispoljio odlučnost i upornost jer nije vodio računa da je oštećeni V. B. bio slabog zdravstvenog stanja, a da za takav zaključak nema dokaza u spisu. Također ističe da je trebalo cijeniti kao olakšavajuću okolnosti da je optuženi bio u jakom strahu koji je izazvao napad od strane oštećenog V. B., kao i okolnost da optuženi nije opasan po okolinu, jer se sa svima u susjedstvu dobro slagao i nikome nije pravio problema, a što potvrđuje iskaz svjedoka F. Š. koji je izjavio da optuženi ne bi ni mrava zagazio.

Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud kao olakšavajuće okolnosti na strani optuženog cijenio da je starija osoba, slabog zdravstvenog stanja i da do sada nije osuđivan, dok je kao otežavajuće okolnosti cijenio da je pri izvršenju krivičnopравниh radnji ispoljio odlučnost i bezobzirnost jer nije vodio računa da je njegov sin V. B. slabog zdravstvenog stanja, a E. B. invalidna osoba.

Ispitujući prethodno navedene žalbene prigovore kantonalnog tužitelja ovaj sud najprije nalazi da okolnost da su predmetna krivična djela učinjena sa direktnim umišljajem ne može predstavljati otežavajuću okolnost za optuženog, jer je to uobičajen način izvršenja ovih krivičnih djela. Nadalje, okolnosti da je optuženi pri izvršenju krivičnih djela za koje je oglašen krivim jednu osobu usmrtio, a drugu pokušao usmrtiti, predstavljaju obilježja tih krivičnih djela (koja su nužna za njihovo postojanje) pa se stoga ne mogu dodatno cijeniti i kao otežavajuće okolnosti. Okolnosti da je optuženi kritične prilike imao pištolj (u vozilu), da su krivična djela izvršena u dvorištu porodične kuće u kojoj su oštećeni živjeli, po danu i naočigled susjeda, po ocjeni ovog suda ne predstavljaju okolnosti koje u konkretnom slučaju imaju značaj otežavajućih okolnosti za optuženog, dok u toku postupka nije utvrđeno da je motiv za izvršenje predmetnih krivičnih djela bila pohlepa za imovinom (u kom slučaju bi uostalom postojao kvalifikovani oblik predmetnog krivičnog djela – član 166. stav 2. tačka d. KZ FBiH), nego da je spor oko imovine od ranije doveo do neslaganja i loših odnosa između optuženog i njegovih sinova oštećenih u ovom postupku, pa se ni ta okolnosti na koju žalba ukazuje nije mogla cijeniti kao otežavajuća okolnost optuženom. Nasuprot tome, osnovano se žalbom kantonalnog tužitelja ukazuje da je prvostepeni sud propustio cijeniti kao otežavajuću okolnost optuženom da je oba krivična djela za koja je oglašen krivim počinio prema najbližim srodnicima - svojim sinovima, te da je (kako to proizlazi iz iskaza svjedoka S. P. sina S. i nalaza i mišljenja vještaka sudske medicine koji je konstatovao povrede prutastog oblika na tijelu oštećenog V. B.), nakon ispaljivanja hitaca u oštećenog V. B. i kada je ovaj pao na tlo, uzeo palicu i zadao mu nekoliko udaraca u tijelo, čime je iskazao bezobzirnost.

Kada je u pitanju žalba branitelja optuženog, pravilno je istom ukazano da prvostepeni sud nije mogao cijeniti kao otežavajuću okolnost da je oštećeni V. B. bio slabog zdravstvenog stanja, jer u tom pravcu zaista nisu izvedeni dokazi, pa na temelju takve okolnosti sud nije mogao izvesti ni dalji zaključak o navodnoj upornosti i bezobzirnosti optuženog pri izvršenju krivičnog djela. S druge strane, okolnost da se optuženi dobro slagao sa susjedima i da, kako branitelj navodi, „nije opasan po okolinu“, u konkretnom slučaju ne može predstavljati olakšavajuću okolnost, dok okolnost da je predmetna krivična djela učinio u strahu izazvanog napadom (u kom slučaju bi se moglo postaviti pitanje pravne kvalifikacije po članu 167. KZ FBiH) nije utvrđena u toku postupka, jer na to nisu ukazali izvedeni dokazi, niti je bilo prijedloga za vještačenje u navedenom pravcu.

Uzimajući u obzir otežavajuće i olakšavajuće okolnosti koje je prvostepeni sud pravilno cijenio, kao i otežavajuće okolnosti za koje je ovaj sud našao da kantonalni tužitelj osnovano prigovara da ih je prvostepeni sud propustio cijeniti (krivična djela učinjena prema najbližim srodnicima – sinovima i okolnost da je nakon ispaljenih hitaca u oštećenog V. B. koji je pao na tlo, istog nekoliko puta naknadno udario palicom, čime je iskazao bezobzirnost kada je u pitanju ovo krivično djelo), te imajući u vidu i osnovano ukazivanje branitelja optuženog na okolnost koju prvostepeni sud nije mogao cijeniti kao otežavajuću (slabo zdravstveno stanje oštećenog V. B.), ovaj sud nalazi da je za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH izvršeno na štetu oštećenog V. B., optuženom pravilno odmjerenom kazna zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina, dok je pri odmjerenju kazne za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH, počinjeno na štetu oštećenog E. B., dat prevelik značaj olakšavajućim okolnostima, te da je, slijedom navedenog, optuženom za ovo krivično djelo potrebno utvrditi kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine. S obzirom na navedeno, ovaj sud je na osnovu člana 392. stav 1. ZKP FBiH, djelimičnim uvažavanjem žalbe kantonalnog tužitelja, uz primjenu članova 42., 43. i 49. stav 1. KZ FBiH za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH počinjeno na štetu oštećenog V. B. optuženom utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) godina, dok je, za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH počinjeno na štetu oštećenog E. B., uz primjenu odredbi članova 28. stav 2., 50. tačka a) i 51. stav 1. tačka b), kao i članova 42., 43. i 49. stav 1. KZ FBiH, optuženom utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine, a zatim, na osnovu člana 54. stav 1. i stav 2. tačka b) KZ FBiH izrekao jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 14 (četnaest) godina. U izrečenu kaznu zatvora, na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH, optuženom se ima uračunati vrijeme koje je proveo u pritvoru od 15.08.2019. godine pa do stupanja na izdržavanje kazne. Ovako odmjerenom kazna zatvora, po ocjeni ovog suda, rezultat je pravilne ocjene olakšavajućih i otežavajućih okolnosti koje su se stekle na strani optuženog i ista je, neophodna, ali istovremeno i dovoljna za postizanje svrhe kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH.

U preostalom dijelu je prvostepena presuda ostala neizmijenjena.

Zapisničar
Živana Roić,s.r.

Predsjednica vijeća
Sonja Radošević,s.r.